

парламентарно и България да е една парламентарна монархия, военното ведомство е една абсолютна монархия, която не познава освен една воля — тази на Фердинанда, а той, генерал Савов, макар и по конституцията да е отговорен пред парламента министър, преди всичко е един войник, който точно и непрекословно изпълнява заповедите на своя августейши господар, в това пълно с цинизъм заявление на генерал Савова се крие голата истина, фактическото положение, до което Фердинанд със съдействието на партиите беше успял да доведе народната армия. Така постепенно и незабелязано офицерството бе отчуждено от народа, надъхано с умраза към него, подчиняващо се единствено на личната воля на Фердинанда, идентифициращо винаги интересите на нацията с неговите лични и на династията му интереси, готово винаги, за да спечели най-нищожното му благоволение, да пожертвува първите на вторите, с една дума едно най-послушно и сляпо оръдие в неговите ръце. А българското офицерство — това бе българската народна армия. И ако Фердинанд си позволи по-после да тръгне открито към постигането на своите лични и династически цели, които не само не съвпадаха с тия на нацията, но се намираха в най-пълно противоречие с тях, ако той си позволи да извърши редица издевателства и престъпни безумства, които граничат с едно истинско предателство, той може да стори всичко това, чувствавайки зад гърба си здравата опора на предания му офицерски корпус. Ето защо смело би могло да се каже, че през цялото негово тридесет годишно противонародно управление, главната негова опора са били щиковеите на „българската народна армия“.